

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

[Αδθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χηρας του άλημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — 'Απαγορεύεται ή ανάδημσεισις]

Γ'.

Μήπως δέν είχε ένδι-
φερθή τόσο για τον 'Αλέ-
ξανδρο και την 'Ασπα-
σία; Μήπως δέν εφρόντι-
ζε πάντοτε να τους διευ-
κόλυε στάς συναντήσεις

των; Μήπως δέν ήταν αυτή, έν μέρει, ή αίτια της άμοιβάσις

έκμυστηρεύσεως των αισθημάτων των δυο έρωτευμένων;
Τώρα λοιπόν που ό 'Αλέξανδρος είχε, περισσότερο από κάθε

άλλη φορά, την ανάγκη της, θά έκανε τό καθετί για να τον ύ-
ποστηρίξη, θά συνηγορούσε ύπερ αυτού και του αισθηματός του,

θά ίκέυε και θά έπηρεάζε σχετικώς την μητέρα της...
'Εκτός αυτού, ή πριγκίπισσα 'Ελένη αισθανόταν έξαιρετικη

συμπάθεια κι' έκτιμει προς δύο γενικώς τά μέλη της οικο-
γενείας Μάνου.

Περισσότερο όλων έκτιμοüse τον πατέρα της 'Ασπασίας, τον

γενναίο και τίμιο αξιωματικό, ό οποίος τόσες υπηρεσίες είχε

προφέρει στην πατρίδα και στους γονείς της.
'Από τί σκέψεις αυτές διέκοιμη την νεαρή πριγκίπισσα ή

μητέρα ή, ή οποία την ρώτησε με καλωσύνη:
—Τί σκέπτεσαι, παιδί μου;

—Θέλετε να σάς τό πώ; άπάντησε άποφασιστικά ή πριγκί-
πισσα

—Ναι, κόρη μου. Μιλήσε μου ελεύθερα, χωρίς κανένα διατα-
γμό χωρίς καμιά έπιφύλαξι.

—Σκέπτομαι, μητέρα, ότι ό 'Αλέξανδρος εινε άξιος να χαρη

την εύτυχία του κι' ότι θά ήταν σκληρό να του φέρουμε προ-
σκόμενα σχετικάς.

—Δέν είπα τό αντίθετο έγώ, παιδί μου. 'Ε-
πιθυώ μόνον να μάθω μερικά πράγματα, σάν

μητέρα που είμαι. Δέν εινε δικαία, 'Ελένη, ή

άπαιτήσεις μου αυτή;
—'Αναμφιβόλως, μητέρα. Γι' αυτό θά σάς δι-

ευκολύω έγώ, θά σάς διαφωτίω έγώ. Ρωτά-
τε με και θά σάς άπαντώ...

—'Εχουν καιρό που αγαπιούνται ό 'Αλέξαν-
δρος, με την δεσποινίδα Μάνου;

—Μά... από τον καιρό που πρωταντικρύστη-
καν, βαρρά;

—'Απ' την εποχή που ή δεσποινίς Μάνου γύ-
ρισε από την Ευρώπη.

—Και τό αισθημά τους αυτό ήταν αύθόρ
μητο;

—Φυσικά, έντελώς αύθόρμητο.

—Δέν έμεσολάθησε κανείς άλλος, δέν άνειμί-
χηθαι κανείς; Τό ξέρετε καλά;

—'Απολύτως καλά. 'Αν συνέβαινε αυτό που

λέτε, ό 'Αλέξανδρος δέν θά χάριζε έτσι εύκολά
την καρδιά του.

—'Η βασίλισσα βυθίστηκε σέ σκέψεις.

—Και είσαι βεβαία, 'Ελένη, ρώτησε σέ λίγο,
ότι τό αισθημα αυτό βρισκεται στην άρχή του;

—Ναι, άπολύτως βεβαία.

—'Η βασίλισσα σώπασε και πάλι. Δέν ήθελε

άλλωστε να κάμη περισσότερες έρωτήσεις σχε-
τικώς στην πριγκίπισσα. Στενοχωριόταν μάλι-
στα που άναγκάστηκε να κάμη μιά τέτοια κου-
θένια μαζί της.

—Καλά, παιδί μου, ειπε τέλος. Σ' εύχαρι-
στόω για τίς πληροφορίες σου. 'Εχω κι' έγώ άλ-
λωστε τίς ίδιες ίδέες πούχεις και σύ για τό α-
σθημα του πρίγκηπος

όι αύλικόι φίλοι του Κωνσταντίνου, προς τούς όποιους ό άείμνη-
τος βασιλεύς δέν είχε έπιφυλάξεις κι' άνοιγε συχνά την καρ-
διά του, πιδ ένδιαφέρουσα λοιπόν ύπηρε ή συνομιλία Σοφίας

—Κωνσταντίνου επί του ζητήματος αυτού, τό όποιον άπαγο-
λούσε τότε δόλοκληρη τή Βασιλική Οικογένεια.

'Αφού συνεκέντρωσε τίς πληροφορίες που της έχρειάζοντο ή

βασίλισσα Σοφία, άποφάσισε να συζητήσει, πάνω στην ύπόθε-
σι αυτή, και με τον βασιλέα.

—'Η βασίλισσα υπέθετε ότι ό Κωνσταντίνος δέν ήξερε και

πολλά πράγματα για τον έρωτα του 'Αλεξάνδρου. 'Όταν ό-
μως άρχισε να μιλά μαζί του, μιά ήμέρα, ιδιαίτέρως, κατε-
πλάγη, βλέποντας ότι ό βασιλεύς Κωνσταντίνος εγνώριζε λε-
πτομερώς τά πάντα.

—'Όστε τά ξέρεεις όλα! ρώτησε ή βασίλισσα γεμάτη άπορία
και κατάπληξι.

—Φυσικά, άπάντησε ό βασιλεύς, με τή συνηθισμένη του άπλό-
τητα.

—'Όλα... 'Όλα;..
'Ο βασιλεύς Κωνσταντίνος άρχισε να γελά με την καρδιά

του, τό πλατύ, βροντερό γέλιο του.
—Ναι, αγαπητή μου, ειπε τέλος. Γνωρίζω, μ' έπληροφόρησαν

δηλαδή κι' έμένα οι κ. κ. αύλικοί, όπως σ' έπληροφόρησαν και

σένα, ότι ό 'Αλέξανδρος εινε έρωτευμένος.
—Και δέν άνησχύσες;

—'Όχι δά... 'Ο έρωτας δέν εινε άρρώστεια ή κι' άν εινε άρ-
ρώστεια, δέν εινε βαρεία, θεραπεύεται εύκολά και δέν άφήνει

κανένα ίχνος, όπως τόσες άλλες κακές άρρώστειες (*).
'Η Σοφία δυσαρστήθηκε.

—'Η καλή σου καρδιά, ειπε στον Κωνσταν-
τίνο, σ' έμποδίζει και στην περσιότητα αυτή

να άντιληφθής την πραγματικότητα.
—Και τί λέει αυτή ή περίφημη πραγματι-
κότης; ρώτησε ό Κωνσταντίνος, γελώντας

πάντα, χωρίς να πειραχτή καθόλου.
—Τί λέει;

—Ναι, θά ήθελα πολύ να τό άκούσω.
—'Αστειεύεσαι, Κωνσταντίνε, ναι, άστειεύε-
σαι άσφαλώς. 'Αγαπητέ μου, πρέπει να θε-
λήσης να μιλήσουμε σοβαρά. Μ' έννοεις;

—Σ' έννοώ. Λοιπόν; Τί κίνδυνο βλέπεις
στον έρωτα αυτό του 'Αλεξάνδρου.

—Τί κίνδυνο βλέπω; 'Αγνοείς ότι ό 'Αλέ-
ξανδρος ύποσχέθηκε γάμο στή νέα που ά-
γαπά;

—Μου φαίνεται ότι μου τό είπαν κι' αυτό.
—Και δέν άνησχύσες;

—Σχεδόν καθόλου.

—'Η βασίλισσα έκαμε μιά άπότομη κίνηση,
πούδειχνε καθαρά τό θυμό της.

—'Εινε τρομερό!.. Τρομερό!.. ψιθύρισε.
'Ο Κωνσταντίνος θέλησε να την καθησυ-
χάση.

—'Αγαπητή μου Σοφία, της ειπε, στενοχω-
ρείσαι κά ένκευρίζεσαι χωρίς λόγο σχεδόν.

—'Αν εινε θέλημα Θεού τό παντρευτή ή πρι-
γκηψ την νέα που αγαπά, δέν θά ίσχύση τί-
ποτε έναντιόν της θελήσεως του 'Υψίστου. Γι-
ατί λοιπόν να ματαιοποιούμε; 'Εξ άλλου,

δέν πρόκειται εδώ περί του διαδόχου. 'Ο 'Α-
λέξανδρος εινε, νομίζω, έλεύθερος να διαλέ-
ξη τή νέα που θά πάρη γυναίκα του και συ-
νεπώς δέν μπορούμε να του φέρουμε σπου-
δαίες άντιρρήσεις.

'Η σύζυγος του Βασιλέως
'Αλεξάνδρου, πριγκίπισσα
'Ασπασία
(Τελευταία φωτογραφία της)

(*) 'Ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος ήταν άπλος και ντό-
μτρος στις έκφράσεις του, και μάλιστα όταν μιλούσε με
τους οικείους του. Πολύτιμες πληροφορίες για τον χαρα-
κτήρα του και την άπλοτήτά του, έν γένει, μάς δίνει στο
σχετικό βιβλίο του, ό άλλοτε γραμματέας του Βασιλέως
κ. Μελάς.

Πιδ ένδιαφέρουσα ύπηρε, όπως βεβαιώνουν
όι γνωρίζοντες καλώς τά πράγματα και ίδίως

—“Έτσι λέτε;
—Αυτή είναι η αλήθεια, Μεγαλειοτάτη. Η επέμβασίς μας κακό μάλλον μπορεί νά προσένηση.
—Πώς;
—Απόλυτατα. “Αν ο ‘Αλέξανδρος είνε τρελλά ερωτευμένος, βλέποντας ότι κινδυνεύει νά στερηθῆ τῆ γυναίκα πού ἀγαπᾷ, μπορεί νά καταφύγῃ στό μέσον πού καταφεύγουν στίς περιπτώσεις αὐτές ἔλοι οἱ θνητοί.
—Δηλαδή;
—Μπορεῖ, ἀπολυτατά, ν’ ἀπαγάγῃ τὴν ἀγαπημένην του, κι’ ἔτσι, μαζί μὲ τὸ γάμο, νάχομε κι’ ἕνα σκάνδαλο.
—Αὔριον!
—Δυνατότατον!
—Αὔριον! Ὁ ‘Αλέξανδρος εἶν’ ἀνικανός γιὰ μίαν τέτοια τρέλλα.

—“Ὁ γηγάτιος ‘Αλέξανδρος ναί. Ὁ ἐρωτευμένος ὁμως ‘Αλέξανδρος, εἶν’ ἱκανός νά... νά πάρῃ, τέλος πάντων, καί τὰ βου- νὰ ἀκόμη.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου ἦταν ἀκαταμάχητο.

Ἡ βασίλισσα ἔπαψε νὰ μιλά. Ἐσκέπτετο...
—Κουράζεις ἄδικα τὴ σκέψι σου, τῆς εἶπε ὁ Κωνσταντίνος. “Ἄς ἀφήσουμε τὰ πράγματα, ἀγαπητή μου, νά βαδίσουν τὸ δρόμο τους. Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ φρόνιμο. Κάθε ἀντίδρασις στὸ αἰσθημα τοῦ πρίγκηπος, θὰ ἠμποροῦσε νά ἐχῆ θλιβερὰ καὶ δυ- σάρεστες συνέπειες...
—“Ὅποτε εἶσαι κηρυγμένος ὑπὲρ τοῦ γάμου αὐτοῦ;
—Δὲν εἶπα αὐτό. Εἶμαι ἀποφασισμένος νά ἀφήσω τὰ πρά- γματα νά βαδίσουν τὸ δρόμο τους. Κι’ ὁ καιρὸς θὰ μᾶς δείξῃ τί πρέπει νά κάνομε.

—Κι’ ἂν βρε- θοῦμε στὴν ἀνά- γκη νά υποκύνο- με; “Αν βρεθοῦ- με πρὸ τετελεσμέ- νων γεγονότων;
—Τότε θὰ σκε- φθοῦμε ψυχραῖμα καὶ φρόνιμα, ἂν ἡ νέα πού ἀγαπᾷ ὁ ‘Αλέξανδρος εἶνε ἀνάξια του, ἂν εἶνε ἀξία νά γίνῃ σύζυγός του. Καί κατ’ ἀρχὴν, ἐγὼ τοὐλάχιστον, οὐν βρισκῶ τὴν δε- σποινίδα Μάνο ν κακὴ ὕψη. Ἐἶνε λαμπρὰ κόρη καί θὰ κάμῃ τὸ παιδί μας εὐτυχισμένο. “Ἐχει ἀντίκριμα μίσης...
—Γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς εἶπες: “Ὅχι. Κι’ ἐγὼ ἔκτιμῶ ἔξαιρε- τικὰ τὴν ‘Ασπασία Μάνου...
—Συνεπῶς, γιὰτὶ νά ποнокεφαλίμε ἄδικα; “Ἄς ἔχομε ὁ- πομὴν, ἀγαπητή μου Σοφία. «Ὁ καιρὸς ὀδηγός», λέει ὁ Ἑλ- ληνικός λαὸς στίς σφῆς τοῦ παροιμίας. “Ἄς ἐμπιστευθοῦμε στίς καιρὸ καὶ στὸ Θεὸ πρῶτως...
***

Μετὰ τὴν συζήτησιν αὐτὴν μεταξύ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς Σοφίας, ἡ ὑπόθεσις τοῦ εἰδύλλου τοῦ ‘Αλέξανδρου δὲν ἀπύ- χησε πλέον, ἐπ’ ἀρκετὸν καιρὸ τοὺς γονεῖς του.

Ἡ βασίλισσα Σοφία, ἡ περισσότερο ἐνδιαφερομένη γιὰ τὸ εἰδύλλο αὐτὸ παιδιῦ τῆς, ἔκαμε πλέον ὑπομονή. Ποῖος ξέρει... “Ἰσως τὸ εἰδύλλο αὐτὸ νά ἐτελείωνε μίαν ἡμέρα, ὅπως τελεῖται τὸν συνήθως ὅλα τὰ εἰδύλλια καὶ τὰ πλέον φλογερά. “Ἰσως νά ἐτελείωνε ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ, γιὰ ν’ ἀρχίσῃ ὁ ‘Αλέξανδρος κανένα καινούργιον ἔρωτα.

Ἡ προβλέψει ὁμως καὶ ἐλπίδες αὐτῆς τῆς βασιλίσσης δὲν ἐπαλήθεσαν. Ὁ ‘Αλέξανδρος δὲν ἔπαψε ν’ ἀγαπᾷ τὴν δεσποινί- δα ‘Ασπασία Μάνου. Κι’ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ἀπὸ μῆρα σὲ μῆρα, τὸ αἰσθημά του γι’ αὐτὴ μεγάλωνε κι’ ἐφούντωνε περισ- σότερο.

Μίαν μέρα μάλιστα πού ὁ ‘Αλέξανδρος περιπατοῦσε στὸ Βα- σιλικὸ κῆπο μὲ τὸν πατέρα του, δὲν τοῦ ἀπέκρυψε καθόλου τὴν διαθέσει του, τοῦ μίλησε καθαρὰ καί ἐξάστερα γιὰ τὸ αἰσθημα πού πλημμύριζε τὴν καρδίαν του.

Ἦταν ἀπομειψήμερο κι’ ἐθάδιζαν στοὺς δρομίσκους τοῦ κῆ- που, μιλώντας γιὰ διάφορα πράγματα, ἐντελῶς ὄσακα πρὸς τὸ αἰσθημα τοῦ ‘Αλεξάνδρου.

Ξαφνικὰ ὁ Κωνσταντίνος εἶπε στὸν πρίγκηπα:
—Λοιπὸν, ‘Αλέξανδρε, ἐξακολουθεῖς νά εἶσαι ἐρωτευμένος;
—Ὁ ‘Αλέξανδρος σάστισε γιὰ μίαν στιγμὴ, μὰ θρῆκε ἀμέσως

πάλι τὴν ψυχραῖμα του καὶ ἀπάντησε:

—Ναί, πατέρα!
—Μπράβο! “Ἐχεις θλέπω τὴν καρδίαν σου στὴ γλῶσσα σου! Μὰ καί πάλι δὲν τὰ ἔχασε ὁ πρίγκηπ.
Γύρισε στὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς μιλῶσω εὐκρινῶς;
—Τὸ ἀπαίτῶ μάλιστα, τοῦ ἐτόνισε ὁ Κωνσταντίνος.
—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ σὰς δηλώσω, ὅτι στὴν ὑπόθεσι αὐτῇ, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ φερθῶ ὄχι μόνον σὰν τίμιος ἄνθρωπος, ὄχι μόνον σὰν τίμιος ἀξίωματικός τοῦ Ἑλληνι- κοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ καί σὰν τίμιος ἡγεμονίδης.
Ὁ Κωνσταντίνος ἐγέλασε, μὲ τὴν καρδίαν του.

—Δὲν ἤξερα πὼς εἶσαι τόσο ἱππότης, εἶπε στὸν πρίγκηπα.
—Εἶμαι πρὸ πάντων τίμιος ἄνθρωπος, πατέρα, καί εἶμαι θε- θαιὸς ὅτι τέτοιον θέλετε καί σεις.

—Ναί, αὐτὸ εἶν’ ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Κωνσταντίνος.
—Θὰ ἦταν λοιπὸν τίμιο ἐκ μέρους μου, νὰ παίξω μὲ τὴν καρ- διά μίαν ἐντιμὴν κόρησ, τῆς κόρης μίαν ἀφοσιωμένης στὴν δὲ- στερία οἰκογενείας;
—“Ὅχι, διάβολε! Δὲν σοῦ εἶπα τέτοιο πρᾶγμα, ὑποθέτω.
—Τότε...
—Τότε τί;
—Συμφωνήτε μαζί μου.

—Καί πάλιν τρέχεις καὶ διάζεσαι. Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι συμφω- νῶ, ἀλλὰ καί δὲν διαφωνῶ.

—Εὐχαριστῶ, πατέρα. Ἦμουν θεθαῖος γιὰ τὴ γνώμη σας, καί δὲν σὰς τὸ κρύβω, ὅτι σὲ σὰς θασιζῶ τὴν εὐτυχίαν μου γιὰ τὸ μέλλον...
***

Ἡ συζήτησις εἶχε προχωρήσει ἐπιθυμητῶς.

Ὁ Κωνσταντίνος ἦταν ἀποφασισμένος σχεδὸν νὰ μὴ φέρῃ δυσκολίας στὴν εὐ- τυχίαν τοῦ ‘Αλεξάνδρου, ἀλλὰ δὲν ἤθελε καί νὰ δεθῆ μὲ καμμίαν προῶρας δοσμένη ὑ- πόθεσι. Γι’ αὐτὸ εἶ- πε στὸν ‘Αλέξανδρο:

—“Ἄς μὴ μιλοῦμε περὶ γι’ αὐτὸ τὸ ζῆ- τημα. Θὰ τὰ ἐσακ- τοῦμε ὅταν θὰ εἶνε καιρὸς.

—“Ὅπως θέλετε, ἀ- ποκρίθηκε ὁ ‘Αλέ- ξανδρος.

Κι’ ἀρχισαν νὰ μι- λοῦν γιὰ διάφορα στρατιωτικὰ ζητήμα- τα.

***

Τὸ εἰδύλλο τοῦ ‘Αλεξάνδρου τὴν ἐποχὴ αὐτῇ εἶχαν ἐξελιχθῆ μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε τίποτε πλέον δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐνωσιν τῶν δυὸ ἐρωτευμένων. “Ὅπως καί σὲ προη- γούμενο κεφάλαιο ἐγράψαμε, ὁ ‘Αλέξανδρος εἶγεν ἐκτεθῆ καὶ ἀπέαντι τῶν οἰκειῶν τῆς δεσποινίδος Μάνου ἀκόμα.

Προκειμένου μάλιστα νὰ ταξειδέσῃ στὴ Μακεδονίαν, πρὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου τοῦ 1912—13, εἶγεν ἐπισκεφθῆ τὴν μητέρα τῆς ἀγαπημένης του καὶ τὴν εἶχε παρακαλέσει—παρακλήσεις πε- ριττῆ ἄλλωστε—νὰ περιβάλῃ μὲ κάθε στοργὴ καὶ φροντίδα τὴν ‘Ασπασία του, μέχρι τοῦ γυρισμοῦ του.

Ἡ κ. Μάνου τὸν ἀκούε μὲ σιγὴν.

—Δὲν θ’ ἀργῶσω νὰ ἐπιστρέψω, τῆς εἶπεν ὁ πρίγκηπ. Στὸ μεταξύ ὁμως αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ στενοχωρηθῆ γιὰ τίποτε ἡ δεσποινίς κόρη σας, νὰ μὴν αἰσθαθῆ σχεδὸν τὴν ἀπουσία μου.
Ἡ κ. Μάνου ἐδάκρυσε.

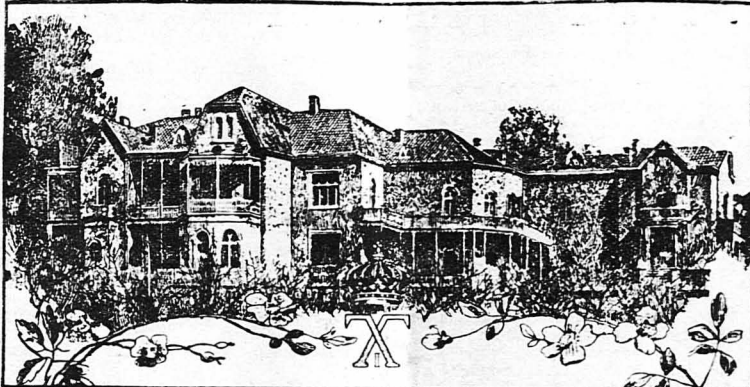
Καί μὲ θορυκωμένα μάτια ἀπάτησε στὸν πρίγκηπα:
—Μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου, ὕψηλότης. Πηγαίνετε ὅπου σὰς καλεῖ τὸ καθηκὸν σας. Ὁ Θεὸς μαζί σας. Θὰ προσευχωμαι μα- ζὶ μὲ τὴν ‘Ασπασία γιὰ σὰς καί θὰ σὰς περιμένουμε μὲ λαχτά- ρα νὰ ἐσαυγυρίσετε.

“Ἄπ’ ὅλα αὐτὰ φαίνεται καθαρὰ πόσο εἶχε δεσμευθῆ ὁ ‘Αλέ- ξανδρος, πὼς ἀποφασισμένος ἦταν νὰ κάμῃ σύζυγόν του τὴν δεσποινίδα Μάνου.

Δὲν ἀγαποῦσε, ὅπως ἄλλοτε, γιὰ νὰ περνᾷ εὐχάριστα τὶς ὥ- ρες του. Ὁ ἐρωτὸς του αὐτὸς κάθε ἄλλο παρὰ ἐπιπόλαιος ἦ- ταν. “Αγαποῦσε σοβαρὰ, εὐκρινῶς, μ’ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυ- χῆς του καὶ τῆς καρδίας του. Κι’ εἶχε μόνον ὄνειρο, μίαν μόνον εὐτυχίαν ὑπῆρχε γι’ αὐτὸν πλέον: Ἐνὰ νυμφεῖον τὴν λατρευτὴν του, νὰ τὴν κάμῃ γυναίκα του, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἄν- θρωπων.

***

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ ‘Ανάκτορα τοῦ Τατοῦ, ὅπου διέμενε ὁ Βασιλεὺς ‘Αλέξανδρος μετὰ τῆς συ- ζύγου του ‘Ασπασίας καὶ ὅπου ἀπέθανε, θῦμα τραγικῆς συμπτώσεως.